

Arrest

nr. 293 086 van 22 augustus 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R.KNALLER
Louizalaan 114/27
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 5 april 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 maart 2023 waarbij er geen gevolg aan de aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie wordt gegeven en van de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20) van 14 maart 2023.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 april 2023 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat R. KNALLER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Braziliaanse nationaliteit.

Op 27 januari 2023 diende zij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar minderjarige kinderen, met de Italiaanse nationaliteit.

Haar twee minderjarige kinderen hadden op 4 oktober 2022 een aanvraag ingediend voor een verklaring van inschrijving (Bijlage 19) in de hoedanigheid van beschikker over voldoende bestaansmiddelen, aan de hand van bestaansmiddelen van hun moeder, zijnde de verzoekende partij.

Op 14 maart 2023 nam de verwerende partij ten aanzien van de twee minderjarige kinderen van de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 20). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing.

Op 20 maart 2023 nam de verwerende partij ten aanzien van de verzoekende partij de beslissing om de aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie zonder gevolg te laten. Dit is de eerste bestreden beslissing.

De motiveringen van de bestreden beslissingen luiden als volgt:

De eerste bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

*“BETREFT: M. d. J. V., R.
Geboren te: Goiania op X
Nationaliteit: Brazilie
Adres: (...)
R.R.: (...)*

Geachte,

Uit onze informatie blijkt dat betrokkene een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie deed op 27.01.2023, meer bepaald als moeder van V. M. J. G. (RR: X) van Italiaanse nationaliteit.

De betrokkene kan geen beroep doen op het toepassingsgebied van het voornoemde artikel 40bis en kan ook geen recht afleiden uit een verblijfsrecht van een burger van de Unie, aangezien de burger van de Unie die zij wil vervoegen zelf niet in België mag verblijven. Op 14.03.2023 werd een definitieve beslissing tot weigering van de aanvraag tot inschrijving overeenkomstig artikel 40 van de voornoemde wet genomen.

Er zal geen verder gevolg gegeven worden aan deze aanvraag. Betrokkene dient geschrapt te worden uit het Rijksregister wegens verlies van het recht op verblijf.”

De tweede bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 04-10-2022 werd ingediend door :

*Naam : V. M., J. G., Nationaliteit: Italië, Geboortedatum : X, Geboorteplaats Elsen, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te (...)
om de volgende reden geweigerd:*

Bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie:

Betrokkene diende op 04-10-2022 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als beschikker over voldoende bestaansmiddelen (artikel 40 § 4, 1ste lid, 2° - wet van 15-12-1980). Hij had echter nagelaten om binnen de gestelde termijn van 3 maanden de nodige bewijsstukken voor te leggen (overeenkomstig art. 50, §2, 4° - KB van 08.10.1981), vandaar dat gemeente op 04.01.2023 een weigeringsbeslissing zonder bevel opmaakte waarbij betrokkene alsnog de kans kreeg de gevraagde

bewijsstukken voor te leggen binnen een bijkomende termijn van één maand. Deze beslissing werd ter ondertekening voorgelegd aan betrokkene op 12.01.2023. Hij legde daarna de volgende documenten voor: Braziliaans paspoort moeder, Italiaans paspoort minderjarige, geboortakte minderjarige, arbeidsovereenkomst WLMC van moeder M. d. J. V., R. (X) d.d.07-11-2022, twee loonbrieven WLMC, ziekteverzekering Partenamut, Ouderlijk toestemming van afwezige vader inclusief Italiaans paspoort vader.

Ten eerste moet betrokkene kunnen aantonen over een ziekteverzekering te beschikken die de ziektekosten in België volledig dekt (artikel 40 §4, 1e lid, 2° - wet van 15.12.1980). Aan deze voorwaarde is voldaan. Betrokkene legt een geldige ziekteverzekering van Partenamut voor die alle ziektekosten in België dekt.

Ten tweede moet een betrokkene die het verblijfsrecht wenst te bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen kunnen aantonen te voldoen aan de voorwaarden opgenomen in artikel 40 §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, zijnde: "Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne laste zijn."

Betrokkene wil aan de hand van bestaansmiddelen van haar moeder M. d. J. V., R. (...) aantonen te voldoen aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen bekomen in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Hiervoor werd er een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur van WLMC sprl en twee loonbrieven WLMC voor de maanden 11-2022 en 12-2022 van moeder M. d. j. V. – (...) voorgelegd. De moeder staat dus in voor de bestaansmiddelen van de minderjarige V. M., J. G. en fungeert bijgevolg als garant. Uit controle van RSZ blijkt dat garant nog steeds staat gemeld bij de voorgelegde werkgever. Maar we dienen vast te stellen dat de voorgelegde bewijsstukken van bestaansmiddelen onvoldoende te zijn. Overeenkomstig art. 40, §4, tweede lid (wet 15.12.1980) dient het minimaal het bedrag te betreffen onder hetwelke sociale bijstand kan worden verleend. Het inkomen van de garant zit daar duidelijk onder.

Op basis van het geheel van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat de betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de wet van 15.12.1980 en art. 50, §2, 4° van het KB van 08.10.1981 te kunnen genieten. Aan betrokkene dient het recht op lang verblijf geweigerd te worden.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel."

De derde bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 04-10-2022 werd ingediend door :

Naam : V. M., B., Nationaliteit: Italie, Geboortedatum : X, Geboorteplaats Elsene, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te (...)
om de volgende reden geweigerd:

Bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie:

Betrokkene diende op 04-10-2022 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als beschikker over voldoende bestaansmiddelen (artikel 40 § 4, 1ste lid, 2° - wet van 15-12-1980). Zij had echter nagelaten om binnen de gestelde termijn van 3 maanden de nodige bewijsstukken voor te leggen (overeenkomstig art. 50, §2, 4° - KB van 08.10.1981), vandaar dat gemeente op 04.01.2023 een weigeringsbeslissing zonder bevel opmaakte waarbij betrokkene alsnog de kans kreeg de gevraagde bewijsstukken voor te leggen binnen een bijkomende termijn van één maand. Deze beslissing werd ter

ondertekening voorgelegd aan betrokkene op 12.01.2023. Zij legde daarna de volgende documenten voor: Braziliaans paspoort moeder, Italiaans paspoort minderjarige, geboorteakte minderjarige, arbeidsovereenkomst WLMC van moeder M. d. J. V., R. (...) d.d.07-11-2022, twee loonbrieven WLMC, ziekteverzekering Partenamut, Ouderlijk toestemming van afwezige vader inclusief Italiaans paspoort vader.

Ten eerste moet betrokkene kunnen aantonen over een ziekteverzekering te beschikken die de ziektekosten in België volledig dekt (artikel 40 §4, 1e lid, 2° - wet van 15.12.1980). Aan deze voorwaarde is voldaan. Betrokkene legt een geldige ziekteverzekering van Partenamut voor die alle ziektekosten in België dekt.

Ten tweede moet een betrokkene die het verblijfsrecht wenst te bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen kunnen aantonen te voldoen aan de voorwaarden opgenomen in artikel 40 §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, zijnde: "Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne laste zijn."

Betrokkene wil aan de hand van bestaansmiddelen van haar moeder M. d. J. V., R. (...) aantonen te voldoen aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen bekomen in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Betrokkene legt een arbeidsovereenkomst onbepaalde duur bij WLMC en twee loonbrieven van de tewerkstelling van haar moeder voor. Uit onderzoek van het administratief dossier valt vast te stellen dat betrokkene nog steeds aan de slag is bij voorgelegde werkgever sinds 07.11.2022. Wanneer we echter de gezininkomsten en de gezinssituatie bekijken dienen we vast te stellen dat de moeder van betrokkene niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om de gezinslast te dragen overeenkomstig bovenstaande artikelen van de wet van 15.12.1980.

Ongeacht de persoonlijke uitgaven, is het bedrag van het leefloon onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan dit gezin, rekening houdend met de gezinslast, het strikte minimum. Het bewezen inkomen ligt onder dit bedrag.

Op basis van het geheel van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat de betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de wet van 15.12.1980 en art. 50, §2, 4° van het KB van 08.10.1981 te kunnen genieten. Aan betrokkene dient het recht op lang verblijf geweigerd te worden.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40, §4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet), van artikel 50, §2, 4° van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna het Vreemdelingenbesluit) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens is de verzoekende partij van oordeel dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij licht haar middel toe als volgt:

« Première branche

En ce que les décisions prises à l'égard des enfants mineurs, deuxièmes et troisièmes requérants, indiquent que les revenus de la mère seraient « largement/clairement » en dessous de l'aide sociale.

Alors que la fiche de paie produite dans le cadre de la demande d'inscription d'une part et de regroupement familial d'autre part et relative au mois de novembre 2022, étant le premier mois d'occupation de la première requérante auprès de son employeur, ne vise que 15 jours de travail, comptabilisant un salaire net de 1.362,21 EUR.

La même remarque peut être faite pour la fiche de paie relative au mois de décembre 2022, puisqu'elle comptabilise pour une période de 15 jours de prestations un salaire net pas moins de 1.461,79 EUR.

Le premier mois de prestations a débuté le 7 novembre 2022. Il s'agit donc d'un mois particulier puisqu'il ne couvre pas toute la période mensuelle.

Ensuite, il appartenait à la partie adverse de se référer au contrat de travail pour comprendre que les revenus de la première requérante sont parfaitement suffisants et stables.

Les fiches de paie des mois de janvier et février 2023 le prouvent parfaitement puisqu'elles comptabilisent un salaire net de respectivement 1.682,74 EUR et 1.750,70 EUR.

Il ne s'agit donc aucunement de salaires clairement en dessous de l'aide sociale, bien au contraire.

En outre, il appartenait à la partie adverse de tenir compte de l'âge des enfants ainsi que de l'allocation familiale qui sera versée une fois le droit de séjour obtenu.

Les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs imposent à l'autorité administrative de motiver ses actes ;

Cette obligation de motivation formelle « à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (C.C.E., n° 129.161, 11 septembre 2014 ; C.C.E., n° 259.379, 13 août 2021).

En l'espèce, la première requérante, mère des deux autres requérants mineurs, ne peut en aucun comprendre les décisions prises, son salaire étant parfaitement dans les limites imposées par la loi.

Elle est d'ailleurs parfaitement en mesure de subvenir aux besoins de ses enfants, puisqu'elle le fait depuis de nombreuses années, les enfants, de nationalité UE, étant de surcroît tous deux nés en Belgique.

La motivation retenue par la partie adverse aux termes du deuxième et troisième acte attaqué apparaît ainsi comme totalement incompréhensible. Pour le surplus, la partie adverse n'a pu que constater que l'ensemble des autres conditions étaient parfaitement remplies.

La partie adverse a toutefois mal apprécié mes fiches de paie produites par la première requérante, ayant probablement tenu compte du salaire final à payer après paiement d'une AVANCE qui doit être déduite du montant net (surtout en ce qui concerne la fiche de paie du mois de novembre 2022).

La première décision, étant celle du 20 mars 2023 prise à l'égard de la première requérante et présentée comme la conséquence directe des deux autres décisions, est également concerné par les branches de ce moyen étant donné que la partie adverse la déduit de la motivation retenue aux termes des deux décisions visant les deux requérants mineurs.

Ainsi les motivations des trois actes attaqués ne sont pas adéquates, la partie adverse ayant commis une erreur manifeste d'appréciation en examinant les pièces qui ont été produites avec les demandes. La partie adverse a en outre violé les article 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 relative à l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ainsi que les articles 40, § 4 de la loi du 15 décembre 1980 et l'article 50, § 2, 4° de l'AR du 08 octobre 1981.

Seconde branche

En ce que l'acte attaqué ne tient pas compte de l'âge des enfants mineurs ni du fait que les revenus nets de la première requérante seront augmentés par les allocations familiales qui seront versées une fois le droit au séjour obtenu.

Alors qu'en l'espèce, les personnes ouvrant le droit au regroupement sont deux enfants mineurs de nationalité UE (italienne), tous deux nés en Belgique.

Les besoins financiers de deux enfants relativement jeunes ne sont pas les mêmes que ceux de jeunes adultes.

En décidant comme elle l'a fait, la partie adverse n'a pas adéquatement motivé ses décisions violant les articles visés sous le présent moyen et plus particulièrement les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 ainsi que l'article 62 de la loi de 1080, mais a surtout violé le principe de bonne administration, dont fait partie le devoir de minutie.

Quant à l'acte attaqué du 20 mars 2023 destine à la première requérante »

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten³. Het volstaat bijgevolg dat de redenering van de auteur op duidelijke en eenduidige wijze uit de beslissing volgt teneinde aan de bestemming van de beslissing toe te laten de verantwoording ervan te begrijpen en, in voorkomend geval, deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep en, bij het bevoegde rechtscollege haar controle erover uit te oefenen⁴. Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Dit is in casu het geval. In de beslissing wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat de beslissing gegrond is op artikel 40, §4 Vreemdelingenwet. De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Er wordt met verwijzing naar artikel 40, §4 eerste lid, 2° en tweede lid Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom niet kan worden vastgesteld dat verzoekende partij aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te bekomen. De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat zij de motieven kent, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. 2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing artikel 40, §4, van de vreemdelingenwet luidt als volgt “§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij : (...) 2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt; (...) De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”.

Blijkens de gegevens van het administratief dossier diende tweede en derde verzoeker op 04.10.2022 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in de hoedanigheid van beschikker over voldoende bestaansmiddelen. In de bestreden beslissingen wordt naar aanleiding van de neergelegde

documenten betreffende de “voldoende bestaansmiddelen” het volgende gesteld: “Betrokkene wil aan de hand van bestaansmiddelen van haar moeder Moreira de Jesus Vazzoler, Raira (91073170039) aantonen te voldoen aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen bekomen in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Betrokkene legt een arbeidsovereenkomst onbepaalde duur bij WLMC en twee loonbrieven van de tewerkstelling van haar moeder voor. Uit onderzoek van het administratief dossier valt vast te stellen dat betrokkene nog steeds aan de slag is bij voorgelegde werkgever sinds 07.11.2022. Wanneer we echter de gezininkomsten en de gezinssituatie bekijken dienen we vast te stellen dat de moeder van betrokkene niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om de gezinslast te dragen overeenkomstig bovenstaande artikelen van de wet van 15.12.1980. Ongeacht de persoonlijke uitgaven, is het bedrag van het leefloon onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan dit gezin, rekening houdend met de gezinslast, het strikte minimum. Het bewezen inkomen ligt onder dit bedrag.” De vraag of de burger van de Unie over voldoende bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 40, §4, 2°, van de vreemdelingenwet is een feitenkwestie waarvoor vrije bewijsvoering geldt. De overheid beoordeelt echter op discretionaire wijze de bewijswaarde van de gegevens uit het dossier om tot haar overtuiging te komen⁵. Eerste verzoeker brengt bij haar aanvraag de arbeidsovereenkomst van 07.11.2022 bij en twee loonfiches van respectievelijk november 2022 ten bedrage van 1.362,21 EUR en december 2022 ten bedrage van 1.461,79 EUR.

Voor de beoordeling van de voldoende bestaansmiddelen wordt verwezen naar het boven geciteerde artikel 40, §4 dat deze bestaansmiddelen minstens gelijk moeten zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Daarbij wordt in de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. Het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend, is sinds 01.01.2023 bepaald op 1.640,83 EUR. Het kan niet redelijk worden betwist dat de twee loonfiches van respectievelijk november 2022 ten bedrage van 1.362,21 EUR en december 2022 ten bedrage van 1.461,79 EUR onder het inkomstenniveau van 1.640,83 EUR liggen. Zelfs rekening houdend met de onvolledige maand november wordt deze grens evenmin bereikt voor de maand december. In weerwil van wat verzoekende partij voorhoudt komt het niet aan verweerder toe om op basis van een arbeidsovereenkomst met vermelding van een bruto uurloon de berekening te maken op maandbasis om te beoordelen of het vereiste inkomstenniveau werd bereikt, zonder kennis van de parameters. Het komt aan een verzoeker van verblijfsrecht toe om alle bewijsmiddelen aan te wenden die zij nuttig acht. Verzoekende partij brengt bij het verzoekschrift, dus na tussenkomst van de bestreden beslissing, loonfiches bij van januari van resp 1.682,74 EUR en februari 1.750,70 EUR op basis waarvan zij haar argumentatie stoelt dat haar inkomsten zich wel degelijk boven het inkomstenniveau voor sociale bijstand situeren. De argumentatie in het verzoekschrift valt dan ook bij het gegeven dat uw Raad zich bij de beoordeling van de wettigheid van een bestuursbeslissing dient te plaatsen op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen⁶. De regelmatigheid van een administratieve beslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken⁷, en niet in functie van elementen die na haar beslissing opgeworpen werden en welke zij dan ook enkel kon negeren. ⁸ Ondergeschikt noteert verweerder nog dat er zich aanzienlijke schommelingen bevinden in de inkomsten van verzoeker die het gevolg zijn van een prille tewerkstelling zodat naast het bedrag ook de aard en regelmaat indachtig, met de nieuwe stukken geen zekerheid bestaat dat de bestaansmiddelen als voldoende worden beschouwd conform de wettelijke vereisten. In elk geval, indien verzoekende partij meent dat zij intussen wel over voldoende bewijsmateriaal beschikt om te kunnen voldoen aan de vereisten van artikel 40, §4, 2°, van de vreemdelingenwet staat het haar vrij een nieuwe aanvraag in te dienen. Het middel faalt. 5. Waar eerste verzoekster meent dat de beslissing lastens haar ongeldig zou zijn wegens niet conform het model van de bijlage 20 bij het vreemdelingenbesluit, ontbeert zij belang bij haar kritiek dat hierdoor de artikelen 50, §2, 4° en van het vreemdelingenbesluit zouden zijn miskend. Het gegeven dat de bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoekster niet de vorm aanneemt die in de regelgeving is voorzien, betekent niet dat deze op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze zou zijn genomen.⁹ Verzoekende partij slaagt er immers niet in de pertinente vaststelling te weerleggen dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden van tweede en derde verzoeker werd geweigerd, waardoor eerste verzoekster geen rechten kan putten uit haar hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. 6. Verzoekende partij meent dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest bij het nemen van haar beslissing. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.¹⁰ Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat, namelijk feit dat alle elementen die ter kennis waren van de overheid ook daadwerkelijk beoordeeld werden, kan men

verwerende partij niet serieus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijten. 7. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.¹¹

8. Het beroep is ongegrond.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De tweede en derde bestreden beslissing werden genomen op grond van artikel 40 § 4, 1ste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

*“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :
(...)*

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”

Het is niet betwist dat de tweede en derde verzoekende partij moeten aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken in de zin van voormelde bepaling. Twistpunt is in casu of de eerste verzoekende partij, die de moeder van de tweede en derde verzoekende partij is, al dan niet over

voldoende bestaansmiddelen beschikt in de zin van voormelde bepaling. De verzoekende partij is van oordeel van wel, de verwerende partij van niet. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij volgens haar de door haar voorgelegde stukken die volgens haar het bewijs van voldoende bestaansmiddelen uitmaken, op kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld.

De verzoekende partij stelt immers onder meer dat de betalingsfiche van november die zij heeft neergelegd, de eerste maand van haar werk voor de betreffende werkgever betrof, en zij maar 15 dagen werd betaald, maar zij toch 1362,21 euro verdiende. De fiche vermeldt duidelijk dat zij geldt voor de periode vanaf 7 november en dus niet voor de hele maand. Dezelfde opmerking kan volgens de verzoekende partij gemaakt worden over de neergelegde betalingsfiche voor de maand december 2022, omdat zij ook maar een periode van 15 dagen bestrijkt en zij voor die periode 1461,79 euro verdiende. Verder had de verwerende partij volgens de verzoekende partij rekening moeten houden met het arbeidscontract dat zij heeft neergelegd om een beeld te krijgen van de inkomsten van de verzoekende partij, want daaruit blijkt volgens de verzoekende partij dat ze wel degelijk voldoende en stabiel zijn. De verzoekende partij stelt verder dat uit de betalingsfiches van de maanden januari en februari 2023 dit eveneens duidelijk blijkt, aangezien zij toen respectievelijk 1682,74 en 1750,70 euro verdiende. In tegenstelling tot de motivering van de verwerende partij in de tweede en derde bestreden beslissing gaat het volgens de verzoekende partij dan ook niet om bedragen die duidelijk onder de bedragen van de sociale bijstand liggen, wel integendeel. De verzoekende partij vervolgt dat de verwerende partij volgens haar de betalingsfiches fout heeft geïnterpreteerd waar zij waarschijnlijk enkel rekening hield met het eindsalaris dat vermeld staat, dat nog moest betaald worden nadat zij al een voorschot kreeg. Dit geldt volgens de verzoekende partij zeker voor de betalingsfiche van de maand november. Aangezien de eerste bestreden beslissing gebaseerd is op de tweede en derde bestreden beslissing moet ook deze volgens de verzoekende partij vernietigd worden.

Zoals de verzoekende partij terecht aanhaalt in haar eerste middel, betreft de uitbetalingsfiche die zij aan het bestuur heeft voorgelegd voor de maand november 2022 een fiche voor de periode van 7 tot 30 november. Zij beslaat dus niet de hele maand november.

Voor wat de betalingsfiche van december 2022 betreft, beslaat deze wel de volledige maand december, maar staat er uitdrukkelijk op vermeld dat de verzoekende partij 6 dagen economisch werkloos was (ofwel 36 uur die maand en dus meer dan een kwart van haar normale werkmaand). De verzoekende partij verdiende nog altijd 1461,79 euro die maand.

In het administratief dossier bevindt zich ook de betalingsfiche van de volledige maand januari 2023, en daaruit blijkt dat de verzoekende partij die maand 1682,74 euro verdiende, wat dus boven het door de verwerende partij in de nota met opmerkingen aangehaalde minimumbedrag van 1640,83 euro is.

Los van deze vaststellingen motiveert de verwerende partij in de tweede en derde bestreden beslissing onder meer dat *“Uit controle van RSZ blijkt dat garant nog steeds staat gemeld bij de voorgelegde werkgever. Maar we dienen vast te stellen dat de voorgelegde bewijsstukken van bestaansmiddelen onvoldoende te zijn. Overeenkomstig art. 40,\$4, tweede lid (wet 15.12.1980) dient het minimaal het bedrag te betreffen onder hetwelke sociale bijstand kan worden verleend. Het inkomen van de garant zit daar duidelijk onder.”* en *“Uit onderzoek van het administratief dossier valt vast te stellen dat betrokkene nog steeds aan de slag is bij voorgelegde werkgever sinds 07.11.2022. Wanneer we echter de gezininkomsten en de gezinssituatie bekijken dienen we vast te stellen dat de moeder van betrokkene niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om de gezinslast te dragen overeenkomstig bovenstaande artikelen van de wet van 15.12.1980. Ongeacht de persoonlijke uitgaven, is het bedrag van het leefloon onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan dit gezin, rekening houdend met de gezinslast, het strikte minimum. Het bewezen inkomen ligt onder dit bedrag.”* Uit de betalingsfiches die hierboven werd besproken blijkt alvast niet dat het inkomen van de garant duidelijk onder het bedrag dat onder sociale bijstand kan worden verleend zit, en dit in tegenstelling tot wat de verwerende partij in de tweede en derde bestreden beslissing motiveert. Dit is des te meer het geval nu de verzoekende partij terecht aanhaalt dat uit de arbeidsovereenkomst die zij heeft bijgebracht en die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat zij een bruto-uurloon van 12,59 euro ontvangt, en dit deeltijds voor een werktijd van 32 uur per week (i.t.t. 38 uur voor een voltijdse baan). De verzoekende partij heeft volgens de overeenkomst een vast wekelijks uurrooster. De verwerende partij motiveert in de tweede en derde bestreden beslissing helemaal niet over dit arbeidscontract. Uit de betalingsfiches van november en december 2022 blijkt alvast wel dat zij niet een volledige werkmaand betreffen zoals voorzien in het arbeidscontract dat de verzoekende partij heeft neergelegd. Voor de maand januari kan de Raad enkel vaststellen dat het door de verzoekende partij verdiende bedrag wel degelijk hoger is dan

het door de verwerende partij zelf in de nota aangehaalde minimumbedrag van 1640,83 euro. De verzoekende partij maakt dan ook aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze in de tweede bestreden beslissing oordeelde dat het inkomen van de verzoekende partij duidelijk onder het bedrag van de sociale bijstand ligt, en in de derde bestreden beslissing dat het bewezen inkomen onder het bedrag van de sociale bijstand ligt.

De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen dat, zelfs rekening houdend met de onvolledige maand november, de grens van de sociale bijstand evenmin wordt bereikt voor de maand december. De verwerende partij stelt verder dat het niet aan haar toekomt om op basis van een arbeidsovereenkomst met vermelding van een bruto uurloon de berekening te maken op maandbasis om te beoordelen of het vereiste inkomstenniveau werd bereikt, zonder kennis van de parameters. Het komt volgens de verwerende partij aan de verzoekende partij toe om alle bewijsmiddelen aan te wenden die zij nuttig acht. Dit doet er echter niets aan af dat uit de arbeidsovereenkomst wel degelijk het vaste aantal werkuren van de verzoekende partij per maand blijkt, en uit de betalingsfiches van november en december alvast blijkt dat deze betalingen niet gelden voor de volledige werktijd die de verzoekende partij volgens haar arbeidsovereenkomst voldoet. Zoals reeds aangehaald geeft de verwerende partij bovendien in de tweede en derde bestreden beslissing wel toe dat de verzoekende partij deze arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd, maar motiveert zij er verder helemaal niet over. Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen op dit punt betreft dan ook een a-posteriori motivering, los van de al dan niet kennelijke onredelijkheid van haar betoog op dit punt.

De verwerende partij stelt verder ook dat de verzoekende partij na de bestreden beslissing loonfiches van januari en februari 2023 toevoegde en zij daar dus geen rekening mee kon houden. Dit klopt inderdaad voor de fiche van februari, maar de fiche van januari 2023 bevindt zich wel degelijk in het administratief dossier. Hoewel de verwerende partij inderdaad geen rekening kon houden met de betalingsfiche van februari 2023, is zij in casu wel een indicatie dat de verwerende partij de door de verzoekende partij voorgelegde stukken op kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld, zoals ook blijkt uit bovenstaande bespreking. De repliek van de verwerende partij dat er zich aanzienlijke schommelingen bevinden in de inkomsten van de verzoekende partij die het gevolg zijn van een prille tewerkstelling zodat naast het bedrag ook de aard en regelmaat indachtig, met de nieuwe stukken geen zekerheid bestaat dat de bestaansmiddelen als voldoende worden beschouwd, betreft eveneens een a-posteriori motivering, die niet terug te vinden is in de bestreden beslissingen, en dit los van de vaststelling dat de verwerende partij uiteraard met de betalingsfiche van februari 2023 geen rekening kon houden omdat deze niet voorlag op het moment van de bestreden beslissingen.

De verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet op dit punt aannemelijk.

Aangezien de eerste bestreden beslissing volledig gebaseerd is op de tweede en derde bestreden beslissing, en de tweede en derde bestreden beslissing werden vernietigd, moet ook de eerste bestreden beslissing worden vernietigd. De verwerende partij zal zich immers eerst opnieuw moeten uitspreken over de aanvraag van de twee kinderen vooraleer zij de aanvraag van de verzoekende partij op haar merites kan beoordelen.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de drie bestreden beslissingen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 maart 2023 waarbij er geen gevolg aan de aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie wordt gegeven en de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20) van 14 maart 2023 worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU